

Ὁ μὴ νυμφευθείς, ὁ ἄγαμος, μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς ἔνθ' ἀν.: Ὁ εἷνας ἐγυναίκισεν καὶ οἱ δύο ἐπέμναν ἀγυναί-
κιστοι (ὁ ἕνας ἔλαβε γυναῖκα καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀπέμειναν
ἄνευ γυναικὸς) Κερασ. Πβ. ἀνάντριςτος.

ἀγύρευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Κρήτ. Παξ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.
ἀγύρευτο Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.) ἀγρευτος Κάρπ.
Σύμ. ἀγύριφτους Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύρευτος.

1) Παθ. ὁ μὴ ζητούμενος ἢ ὁ μὴ ζητηθείς Ἄνδρ.
Βιθυν. Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ.
Περίδ.: Ἀγύρευτα ὄζα (ζῷα) Κρήτ. Ἀγρευτα πράματα Σύμ.

β) Ἐκεῖνος παρ' οὗ δὲν ἐζητήθη ἐλεημοσύνη Πόντ.
(Χαλδ.): Ἀγύρευτον ὁσπίτ' καὶ ἐφέκεν (δὲν ἄφησεν οἰκίαν,
ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην). 2) Ὁ
μὴ ἀποδιδόμενος ἐνιαχ.: Παροιμ. φρ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων).
Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύριστα (ιδ. ἀγύριστος).

3) Ἐκεῖνος οὗ εὐχόμεθα νὰ μὴ λάβωμεν καίπερ ὄντος
χρησίμου τὴν ἀνάγκην, οἷον ἱατροῦ, φαρμάκων, ἱερέως
κλπ. Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Πρέπει νὰν τὰ χῆς καλὰ καὶ μὲ
τὸ γιαιρό, ἀγύρευτος νὰ ναι! μὰ ἔλα ποῦ χρειάζεται! Παξ.
Μάσι αὐτεῖνον τοῦ χουρταράκ' καὶ φύλα του, ἀγύριφτ' ἄς γέν'!
(μάσι=μάζευσε, φύλα=φύλαττε) Αἰτωλ. Συνών. ἀχρεῖα-
στος. 4) Ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἐλήφθη μέριμνα, ὁ
ἡμελημένος Κάρπ. Κρήτ. κ. ἄ.: Τὸν ἐφήανε ἀγρευτο καὶ ἐπό-
θανε (ἐφήανε=ἀφήκαν) Κάρπ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀκοίταχτος. 5) Ἐνεργ. ἀμελής, ὀκνηρὸς
Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.)

ἀγυρεψιά ἡ, Νάξ. (Γαλανάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύρευτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
ιδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ μὴ ἐρευνᾶν, τὸ παραμελεῖν.

ἀγύριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγύριαστους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γυριαστός <γυ-
ριάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν δύναται τις νὰ
κάμῃ εὐκόλως, ἀπέραντος: Χουράφ' ἀγύριαστου. Συνών.
ἀγύριστος Α 1.

ἀγύρισι ἡ, ἀμάρτ. ἀγύρ'σ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γύρισι.

Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις: Φρ. Ἄμ'ς καὶ ἀγύρ'σ'!
ἢ Σ' καὶ ἀγύρ'σ'! (ς καὶ=εἰς τὴν. Ἀρά). Συνών. ἀγυρι-
σιὰ 2.

ἀγύριστα ἐπίρρ. ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγ. 29.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος.

Ἀνεπιστρεπτεῖ: Ποίημ.

Χωριατοπούλλα, ποῦ σε πὰν ἀγύριστα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά γύρω χυμένα;

ἀγυριστιά ἡ, Ἦπ. — Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Ἦπ.
ἀγυρισιὰ Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Λέσβ. Σκιάθ. ἀγυριδῶ
Θράκ. ἀγυρ'δᾶ Ἰμβρ. ἀγυρισιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος. Τὸ ἀγυρισιὰ, δι' οὗ τὸν
σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1 β, καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἦ μὴ ἐπάνοδος οἴκαδε Σκιάθ.: Ἐπνιξαν τοὺν ἄντρα
τῆς δεῖνα καὶ ἐγινι ἀγυρ'σιὰ τ' (δὲν ἐπανῆλθε πλέον). 2)
Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις Ἦπ. Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ἐπῆγε 'ς τὴν ἀγυριστιὰ (ἐκεῖ, ὅθεν
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ, ἀπέθανε) Ἦπ. Ὡ, ποῦ νὰ
πᾶς 'ς τὴν ἀγυριδᾶ! (ἀρά) Θράκ. Ποῦ πάει πάλι εὐτή; 'ς τὴν
ἀγυρισιὰ; Ἀπύρανθ. Συνών. ἀγύρισι.

ἀγύριστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγύριστους Μακεδ. (Μελέν.)
κ. ἄ. ἀγύρ'στους Λέσβ. Σάμ. ἀγύριστος Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Σύμ. ἀγύρ'στους Μακεδ. (Σιάτ.) ἀγύριγος
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κόρινθ.)
Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγύρ'γους Ἦπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀγύριος Κέρκ. Παξ. ἀγύριχτος Πόντ. (Κερασ.)
ἀγυούριστε Τσακων. ἀναγυούριστος Μέγαρ. ἀνηγύριστους
Μακεδ. (Μελέν.) ἀνεγύριγος Ἦπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύριστος. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυ-
σάντζ. στ. 205 (ἐκδ. ΕΛεγγρανδ) «ὥς εἶδασιν ἀγύριστον
παντελῶς τὸν σκοπὸν του». Ὁ τύπ. ἀγύριος προήλθεν
ἐκ τοῦ ἀγύριγος ἀποβολῇ τοῦ γ μεταξὺ φων., ὁ δὲ ἀγύ-
ριχτος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐγύριξα ἄορ.
τοῦ ρ. γυρίζω. Διὰ τοὺς τύπ. ἀναγυούριστος καὶ
ἀγυούριστε πβ. γιουρίζω παρὰ τὸ γυρίζω, διὰ δὲ
τὸ ἀναγυούριστος, ἀνηγύριστους καὶ ἀνεγύριγος
ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν
δύναται τις εὐκόλως νὰ κάμῃ, ἀπέραντος, ὑπερμεγέθης
Ἄνδρ. Κύπρ. Νάξ. (Βόθρ.) Πελοπν. (Τρίπ.) Σάμ. κ. ἄ.:
Σπίτι-χωράφι ἀγύριστο Ἄνδρ. Χτήμα ἀγύρ'στου Σάμ. Εἶναι
πρᾶμα ἀγύριστο (πρᾶμα=κτῆμα) Βόθρ. Ἐκτισεν ἡ ρῆαινα μέσα
'ς τὴν γῆν ἕνα πύρκον μεῖλλον τῶν ἀγύριστον (ρῆαινα=βασί-
λισσα, πύρκος=πύργος. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Συνών.
ἀγύριαστος. 2) Ὁ μὴ στραφεῖς, ὁ μὴ μεταστραφεῖς
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.): Πρέπει νὰ γυρίξῃς τὸ στρώμα νὰ μὴ το πιάνη νότια,
ἐσὺ τό 'χεις ἀγύριο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τό 'βαλες 'ς τὸ κρεβάτι
(νότια=νοτίς, ὑγρασία) Παξ. Τ' ὀπάριν ἀγύριστον ἐν' (δὲν
ἐστράφη ἐν τῷ τηγανίῳ διὰ νὰ ψηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην
πλευρᾶν) Κερασ. Ἀοῦτο τὸ ξύλον ἀγύριστον ἐν' (δὲν ἐστρά-
φη τὸ ἐπάνω μέρος αὐτοῦ κάτω ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω) Τραπ.
Γύρ'τσον ἀπακεῖ μερέαν τὸν πρόσωπο σ', ἀτόσον ὦραν ντό
κρατεῖς ἀτο ἀγύριστον; (στρέψον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρό-
σωπόν σου, τόσῃ ὦραν διατὶ τὸ κρατεῖς ἀγύριστον, ἦτοι
διατὶ δὲν στρέφεις αὐτό;) αὐτόθ. β) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
δὲν μετεστράφη οὕτως, ὥστε ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια
νὰ γίνῃ ἐξωτερικὴ, ὁ μὴ ἐκστραφεῖς, ἐπὶ ὑφάσματος σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Σακκὶ ἀγύριστο σύνηθ. Ροῦχον ἀγύριστον Σύμ. Ἀγύριο φό-
ρεμα Κέρκ. Ἐτοῦτο τὸ σκουτί εἶναι ἀγύριο, νὰν τὸ γυρίσω
νὰ ἰδῇς τί ὁμορφο ποῦ θὰ γένη (σκουτί=φόρεμα) Παξ. γ)
Ὁ μὴ δυνάμενος εὐχερῶς νὰ μεταστραφῇ, νὰ μετακινήθῃ,
βαρὺς Σάμ. 3) Ὁ μὴ ἀποδιδόμενος, μάλιστα ἐπὶ χρη-
μάτων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ. φρ. Τοῦ 'δωσα δανεικὰ καὶ ἀγύριστα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων)
σύνηθ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρια Παξ. Δαν'κὰ καὶ ἀνηγύριστα
Μελέν. Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα (ιδ. ἀγύ-
ρευτος). 4) Ὁ μὴ ἐπιστρέψας, ὁ μὴ ἐπανελθὼν σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Πῆγε 'ς τὸ δεῖνα μέρος καὶ εἶναι ἀκόμη ἀγύριγος
Γέρμ. Τὸ παιδὶν ἀκόμαν ἀγύριστον ἐν' Κερασ. Ἀγύρ'γους γίν'κι,

μ'κι ἀδικεῖ (ἀγύριστος ἔγινε, ἔμεινε ἐκεῖ, ὅπου μετέβη) Αἰτωλ. || Φρ. Πάαινε κι ἀγύριστος νά 'σαι! (ἀρά) Ἀπύρανθ.

5) Ὁ μὴ ἀποδημήσας καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποκτήσας εἶραν τοῦ κόσμου Κρήτ. Πόντ. (Χαλδ.): *Mh' doū xesuno-izesai, giat' ein' agyristos anthrospos kai de gatiēi eida kanounē 's allous kosmους Κρήτ.* Συνών. ἄβγαλτος Α 2, ξέβγαλτος. 6) Ἐκεῖνος ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις

Ἡπ. Παξ.: *Στόν τόπο τὸν ἀγύριστο ποῦ γυρισμοὺς δὲν ἔχει!* ἔνν. πῆγαινε. Ἀρά) Ἡπ. *Τ' ἀνεγύριγο ταξίδι τοῦ κάτω κόσμου* Ἡπ.

β) Οὐς., τὸ μέρος, ἐξ οὗ δὲν δύναται τις ἄ ἐπανέλθῃ, ὁ τόπος ὁπόθεν εἶναι ἀδύνατος ἢ ἐπάνοδος, Ἀδης, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Νὰ πὰς 'ς τὸν ἀγύριστονα! Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τὸν ἔστειλα 'ς τὸν ἀγύριστο τὸν παλαβό! Ἀθῆν. 'Αι 'ς τὸν ἀναγιούριστο! Μέγαρ. Δέβα 'ς σὸν κρεμὸν καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον!* (πῆγαινε εἰς τὸν κρημνὸν καὶ εἰς τὸν ὄλεθρον!) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἀ. *'Σ τὸν ἀγύριστο! Σύμ. Δέ βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ πάνε 'ς τ' ἀγύριο!* Παξ. *'Σ τ' ἀγύριγο!* Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ. *'Σ τ' ἀγύριγα!* Κόρινθ. Πβ. ἀγύρισι, ἀγυριστιά. Συνών. ἄγειρτος 2.

Β) Μεταφ. 1) Ἀμετάπειστος, ἰσχυρογνώμων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀγύριστο κεφάλι σύνηθ. Εὐτοῦνος εὐτοῦ, παιδί μου, εἶναι κεφάλι ἀγύριγο Καλάβρυτ. (πβ. φρ. δὲ γυρίζει τὸ κεφάλι του).* Ἀγύριστη γνώμη Μακεδ. (Μελέν.) *Ἀγύριστος ἐστάθεν ὅσα λόγια κι ἂν εἴτ' ἄτον Χαλδ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβάγιστος 2. Πβ. ἄγειρτος 1.* 2) Ὁ μὴ μεταστραφεὶς εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, ὁ μὴ ἐξομώσας Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἐγύρτσεν, γιόκσα ἀγύριστος ἐν' ἀκόμαν;* (μετέβαλε τὸ θρησκευτικὸν του δόγμα ἢ ἀκόμη ἐμμένει εἰς αὐτό;) Τραπ. Ἀντίθ. γυριστός, κλωστός.

ἀγυρμός ὁ, Θράκ. (Βιζ.)

Ἰσως τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγυρμός. Πβ. Ἡσύχ. «ἀγυρμός» ἐκκλησία, συγκρότησις· ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον· καὶ τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη».

Ἡ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν περιφορὰ τῶν μετημφιεσμένων (ἴσως λείψανον τῶν ἀρχαίων Διονυσιακῶν τελετῶν).

ἀγύρτης ὁ, λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἀμισ.) ἀγέρτης Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγύρτης.

Ἀπατεῶν, ψεύστης καὶ καθόλου πάσης κακίας μεστός, πρόστυχος ἐνθ' ἄν.: *Τὸν ἀγύρτη!* με γέλασε πάλι λόγ. σύνηθ. *Χάσον ἄτον, ἄτος ἀγέρτης ἐν'* (ἄφησέ τον, μὴ τὸν λάβῃς ὑπ' ὄψιν) Κερασ. *Τῇ ὀκύλλ' ὁ νίγιόν, τῶιπ ἀγέρτης ἔτον!* (τοῦ σκύλλου ὁ νίός, ὅλως διόλου πρόστυχος ἄνθρωπος ἦτο!) αὐτόθ.

ἀγύτευτος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. —Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γυτευτός < γυτεύω.

Ἐκεῖνος διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε χρῆσις ἐπωδῆς, ὁ μὴ γυτευθεὶς ἐνθ' ἄν.: *Εἶχε τ' ἀνεμοπύρωμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τον γυτέφουνε κ' ἔτσι πέθανε ἀγύτευτος* Σῦρ.

ἀγυψος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. ἄνυπος Λεξ. Λεγο.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγυψος.

Ὁ ἄνευ γύψου, ἐπὶ οἴνου. Συνών. ἀγύψωτος.

ἀγύψωτος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γυψωτός < γυψώνω.

Ἐκεῖνος, εἰς ὃν δὲν ἀνεμείχθη γύψος: *Κρασι ἀγύψωτο.* Συνών. ἄγυψος.

ἄγω Ἡπ. Ἰκαρ. Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.) Πόντ. (Νικόπ. κ. ἀ.) ἄγον Λέσβ. ἔγγον Τσακων. Α' πληθ. ὑποτακτ. ἄγωμε Ἀντικύθ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἄγ' με Καπ. (Σινασσ.) ἄωμεν Κύπρ. ἄωμε Νάξ. (Φιλότ.) ἄουμεν Κύπρ. ἄωμε Χίος ἄμε Πόντ. (Κερασ.) ἄμ' Καπ. ἔμ' Καπ. Β' ἐνικ. προστ. ἄμε κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμεν Πόντ. (Σινώπ.) ἄμεν-νε Μεγίστ. ἄμ-με Σύμ. ἄμε Καπ. (Σινασσ.) ἄμι βόρ. ἰδιώμ. ἄμη Ἀπουλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄμα Καπ. (Ἀραβάν. κ. ἀ.) ἄμο Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄμονε Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) ἔμα Κάρπ. ἄγε Λευκ. ἄγγε Τσακων. ἐντ'ε Τσακων. ἄγι Λέσβ. ἔγε Σίκιν. ἄγια Κύπρ. ἄε Θεσσ. Κεφαλλ. Κύμ. Λευκ. Σίφν. κ. ἀ. ἄε-δὲ Εὐβ. (Κύμ.) χάε Πελοπν. (Μάν.) ἄι Ἡπ. Κῶς Λέσβ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Νικόπ.) Σίφν. Τῆλ. κ. ἀ. χάι Πελοπν. (Κυνουρ.) ἄ πολλαχ. χὰ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) χάντε Σύμ. χαντι Πόντ. (Σινώπ.) χάγκε Τσακων. ἄδε Κρήτ. κ. ἀ. ἄδε Χίος (Καρδάμ.) χάδε Εὐβ. (Κύμ.) ἄντες πολλαχ. ἄδες Κρήτ. κ. ἀ. ἄδι Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κυδων. ἄντε σύνηθ. ἄντε-ντε πολλαχ. ἄιτε πολλαχ. καὶ Καπ. ἄιδες Κρήτ. κ. ἀ. ἄιδι Λέσβ. ἄντιον Πελοπν. (Μάν.) ἄιτε Πελοπν. (Λακων.) ἔς Κέρκ. Β' πληθ. προστ. ἄγωμέτε Κρήτ. ἄμετε Κάσ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. κ. ἀ. ἄμιτι Θεσσ. ἄμ'τε Καπ. (Σίλ. κ. ἀ.) ἄμέτε Καπ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Νίσυρ. Σίφν. κ. ἀ. ἄμέντε Καπ. (Φάρας.) ἄμέστεν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄμέτι Λέσβ. κ. ἀ. ἄμέστι Ἡπ. ἄμισι Ἡπ. ἄμητε σύνηθ. καὶ Πόντ. ἄμητε Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄγιᾶτε Κύπρ. ἄετε Κύπρ. ἄγ'τε Καπ. (Σινασσ.) κ. ἀ. ἄγ'τι Λέσβ. ἄτε Κύπρ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) Πόντ. κ. ἀ. ἀτῆτε Θράκ. Πόντ. (Ἀμισ. κ. ἀ.) ἄτ' Κύπρ. χάτε Κύπρ. Κῶς Πόντ. ἄτες Κύπρ. χάτες Κύπρ. ἄιτε Ἡπ. Καπ. Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀιτῆστε Θεσσ. (Ὀλυμπ.) χάιτε Κύπρ. Κῶς χαιτέστε Πόντ. ἄιστε Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) χάιστε Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) κ. ἀ. χάστε Πελοπν. (Μάνη) ἄιδι Ἡπ. (Ζαγόρ.) χάισι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄιδιτε Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἄντε σύνηθ. ἀντῆτε Θράκ. χαντῆστε Σύμ. ἀδέστε Κρήτ. Νάξ. ἀδίτι Σκόπ. ἀδοῦδε Βιθυν. ἀδοῦτι Κυδων. ἀντέστε σύνηθ. ἄιδεστε Κρήτ. ἄιδεστε πολλαχ. ἄιδιτι Λέσβ. ἄιδοῦτι Λέσβ. (Καλλον. Φίλ.)

Τὸ ἀρχ. ἄγω. Οἱ τύπ. ἄγωμε, ἄμε, ἄμέτε καὶ μεσν., ὁ δὲ ἄγωμέτε καὶ παρὰ Σαχλίκ. Τὸ ἄμε προήλθεν ἐκ τοῦ ἄγωμε κατὰ συγκοπήν, περὶ οὗ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,111, τὸ δὲ ἄωμε κατὰ σύμφυρ. ἐκ τοῦ ἄγωμε καὶ ἄμε. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἄμέτε καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἀμῆτε πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,98. Τὸ ἀμέστε κατὰ τὸ πέστε, δέστε κτλ. Ὁ τύπ. ἄμη προήλθεν ἐκ τοῦ πληθ. ἀμῆτε, ὁ δὲ ἔμα ἐκ τοῦ ἄμε κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἔλα, μεθ' οὗ ἐνίοτε συνεκφέρεται ὡς ἄμε κ' ἔλα. Ὁ ἄτε ἐκ τοῦ ἄετε παρὰ τὸ ἄγετε, ὁ δὲ ἄντε ἢ ἐκ τοῦ ἄτε τοῦ ἀήχου τ τραπέντος εἰς ἡχηρὸν νι ἢ ἐκ τοῦ ἄ καὶ τοῦ νιτέ. Πβ. ἔλα νιτέ, μίλα νιτέ καὶ τὸ ἀρχ. «ἄγε δῆ». Τὸς τῶν τύπ. ἄτες καὶ χάτες ὀφείλεται εἰς τὴν συνεκφ., οἷον ἄτε 'ς τὸ καλό, χάτε 'ς τὴν ὀργή-'ς τὸ διάβολο. Τὸ ἀρκτικὸν χ τύπων τινῶν, ὡς χάτε, χάιστε, χάδε, χάγκε, εἶναι παράστασις

